

fige udelukkende de samme, nemlig kun med Undtagelse af, at visse Indvandringsfritter ikke behøves; man kan nemlig tilfige til en offentlig Sag med saa kort Barsel som muligt, men det har ikke Noget at betyde, da man kan tilfige med 24 Døgners Barsel til en privat Sag. Det er derfor min Rante med Forslaget at gjøre det Hele ganske simpelt til en Afgjærelse af Mellemværendet mellem Husbonden og Lyendet, hvorved Spørgsmaalet om Paategningen ogsaa kommer frem. Dernæst er der det: Hvorledes skal Lyendet forholde sig i Mellemtiden? Som jeg tillod mig at sige før, anser jeg det for meget farligt uden videre at give Lyendet en Attest, som det kan bruge til enhver Tid som Legitimation, fordi dette vil lede til Misbrug. Det ligger jo meget nær, forekommer det mig, at, saa saare Sagen er anlagt, siger Lyendet til Dommeren: Jeg vil forsøge at faae mig en anden Tjeneste, maa jeg bede om en Attest om, at Sagen er for Retten, saa at Paategningen i Studsmaalsbogen ikke er mig til Hindring for at faae en anden Tjeneste. Det maa vel erindres, at den eneste Nytte, denne Attest gjør, er den, at den ikke gjør Treddemand ængstelig ved at engagere Lyendet. Derfor forekommer det mig rigtigst, at Attesten indskrænkes til at gjælde indenfor et passende Tidrum, naar den kan fornyes, saa længe Sagen staar paa, thi derved taber den sin Karakter af et vedvarende Legitimationsdokument, som træder i Stedet for Studsmaalsbogen. Den ærede Ordfører antydede, at der, medens Sagen stod paa, og naar den var bleven paadømt — jeg vil her indskyde den Bemærkning, at ved „endelig afgjort“ har jeg sigtet til, at Sagen kan appelleres, og det skulde være underligt, om Lyendet ikke gennem flere Maanedre skulde kunne faae en anden Tjeneste, inden Sagen blev endelig afgjort — kunde tænkes et Moment, hvor denne Attest ikke gjaldt længere og hvor Lyendet ikke kunde faae en ny Tjeneste, fordi den gamle efter Paategningen i Studsmaalsbogen ikke var udløben, og fordi Domstolen kjendte Husbonden berettiget til at lade være at annullere Paategningen. Dertil kan jeg kun svare, at, dersom Niemedet med denne Lovgivning er paa enhver Maade at lette Lyendet at unddrage sig sine Forpligtelser overfor Husbonden, selv om Husbonden endog faar Dom for, at han ikke er pligtig at høre Paategningen, og at altsaa Lyendet har været uberettiget til at forlade ham, dersom den ærede Ordfører mener, at det er det, vi skulle gjøre saa let som muligt for Lyendet, saa har han Ret i, at saadanne Tilfælde kunne indtræffe; men det forekommer mig, at, selv om et saadant Tilfælde skulde indtræffe, og det er givet, at Lyendet er den, der har Ret, altsaa at Lyendet ikke har havt Ret til at forlade Tjenesten, sfer der ikke stor Skade derved, saa meget mere som det neppe kan være tvivlsomt, at Lyendet i Løbet af flere Maanedre vil have faaet en anden Tjeneste. Jeg maa desuden er-

indre den ærede Ordfører om, at der staar i § 8, at Husbonden er pligtig til at ophæve den Studsmaalsbogen meddelte Paategning, medmindre Lyendet uden lovlig Grund forlader eller vægrer sig ved at tiltræde Tjenesten. Altsaa, har Lyendet gjort det uden lovlig Grund, maa det tilskrive sig selv, om det Tilfælde skulde indtræffe, at det en kort Tid er forhindret i at faae en anden Tjeneste. Det er som sagt ikke Meningens med Lovforslaget, at lette Lyendet uberettiget Vortgang, men Meningens med mit Forslag er at komme Lyendet i Møde med at kunne faae en anden Tjeneste, medens Retssagen staar paa. Det forekommer mig, at mit Forslag er ganske simpelt og indeholder fuldstændig det Samme som de andre to Forslag paa een Ting nær, nemlig at jeg har optaget Erstatningsspørgsmaalet, og det forekommer mig rigtigst, og det vil Udvalget vistnok ogsaa give mig Ret i, da det selv har slaaet paa den Rante, men sagt, at det ikke var paa det Nene med, hvorledes den skulde udføres.

Schütte: Med Hensyn til hvad det ærede 2det Medlem for 5te Kred (Drenhøll) har bemærket om § 7, kan jeg i alt Væsentligt slutte mig til ham. Naar jeg derimod gaar over til at betragte § 8, kan jeg ikke tilbageholde den Bemærkning, at saaledes, som den foreligger i Regeringens Forslag, forekommer den mig næsten at ophæve al praktisk Virkning af de øvrige Bestemmelser. Man har jo været meget omhyggelig for at værne om Lyendets Ret, og det beklager jeg slet ikke, men hvorledes vil det faktisk stille sig, naar Lyendet uden nogenfomhelst Grund forlader sin Tjeneste. Han gaar først til Forligsmægleren, og der bliver ikke Forlig. Efter Lovforslaget gaar han saa enten uden videre til Politidommeren eller til Sognekogden og forlanger der den Paategning ophævet, som Husbonden har gjort. Derefter kan han søge ny Tjeneste, og, naar han faar en saadan, antager jeg, at det følger af rigtig Lovfortolkning, at baade han og Husbonden blive gjensidig forpligtede i det nye Forhold, idet dette er fuldkommen retlig stiftet, og at, selv om Dommen i den anlagte Politisag gaar Lyendet imod, bliver det nye Forhold staaende ved Magt, saa at Husbonden ikke er berettiget og end mindre forpligtet til at vise dette Lyende bort af sin Tjeneste, og at altsaa det faktiske Resultat, der bliver Følgen af det, der er foreskrevet i Loven, blot er, at Lyendet faar en Multt over sig fra 10 til 100 Kr. Lyendet bliver altsaa slet ikke udfriet til at søge en ny Tjeneste; han gaar uden videre hen og forlanger Paategningen ophævet, og de, der ikke bryde sig om det Mistænkelige, der kan ligge deri, — og det vil naturligvis ikke de gjøre, som allerede nu ikke have Betænkning ved at tage et mistænkeligt Lyende i deres Tjeneste — ville glat vel tage Lyendet i Tjeneste